

Sygn. akt X Ka 181/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie X Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: **SSO Urszula Myśliwska**

Sędziowie: SO Grażyna Puchalska

SO Magdalena Roszkowska – Matusik (spr.)

Protokolant: prot. sąd. Michał Szmajser

przy udziale Prokuratora Wojciecha Peleszoka

po rozpoznaniu dnia 14 marca 2017 r.

sprawy **skazanego S. K.**

o wyrok łączny

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę skazanego i skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia 21 czerwca 2016 r. sygnatura akt II K 1068/15

orzeka:

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w pkt. II sentencji za podstawę prawną orzeczenia względem skazanego kary łącznej pozbawienia wolności przyjmuje art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. z mocy art. 4 § 1 k.k.;

- w pkt. III sentencji przyjmuje, że okresem podlegającym zaliczeniu na poczet orzeczonej kary łącznej ze sprawy II K 1153/10 jest okres od dnia 15 stycznia 2013 r. do dnia 29 stycznia 2013 r. ;

- przy zastosowaniu art. 440 k.p.k. uchyla zawarte w pkt. VII sentencji rozstrzygnięcie o wynagrodzeniu za obronę z urzędu;

2. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

3. na podstawie art. 105 § 1 k.p.k. prostuje oczywiste omyłki pisarskie w komparycji zaskarżonego wyroku łącznego w ten sposób, że:

- w pkt. I wskazaną sygnaturę VIII K 238/15 akt sprawy Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa, zastępuje prawidłowym wskazaniem sygnatury akt, tj. VIII K 238/05;

- w pkt. III jako prawidłową datę wydania wyroku w sprawie II K 360/11 przez Sąd Rejonowy w Kielcach wskazuje „12 stycznia 2011 r.” zamiast wskazanej daty „11 stycznia 2011 r.”

- w pkt. VIII wskazuje, iż karą jednostkową wymierzoną skazanemu wyrokiem Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia 27 marca 2012 r. w sprawie II K 1457/11 za czyn popełniony dnia 22 maja 2011 r. zakwalifikowany z art. 157 § 1 k.k. jest

kara 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności zamiast wpisanej kary „1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności”;

4. zwalania skazanego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sygn. akt X Ka 181/17

Wobec skazanego **S. K.** zapadły następujące prawomocne wyroki skazujące:

I. Sądu Rejonowego dla Warszawy M. VIII Wydział Karny z **dnia 2 września 2005 r.** w sprawie **VIII K 238/05** za czyn z art. 18§2 kk w zw. z art. 233§1 kk popełniony w dniu 6 grudnia 2004 r., co do którego na podstawie art. 59 kk odstąpiono od wymierzenia kary i orzeczono świadczenie pieniężne w kwocie 600 złotych;

II. Sądu Rejonowego dla Warszawy M. VIII Wydział Karny z **dnia 24 marca 2006 r.** w sprawie **VIII K 1610/05** za czyn z art. 190§1 kk w zw. z art. 12 kk popełniony w okresie od 20 do 21 sierpnia 2005 r., za który wymierzono karę 50 [pięćdziesięciu] stawek dziennych grzywny po 15 złotych każda; prawomocnym postanowieniem wydanym przez Sąd Rejonowy dla Warszawy M. z dnia 26 sierpnia 2008 r. w sprawie XII Ko 2744/08 orzeczono zastępczą karę pozbawienia wolności w zamian za nieuiszczoną grzywnę;

III. Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia **12 stycznia 2011 r.** w sprawie **II K 360/10**, za czyn z art. 209 §1 kk popełniony w okresie od 25 sierpnia 2003 r. do sierpnia 2008 r. za który wymierzono mu karę 6 [sześciu] miesięcy pozbawienia wolności i za czyn z art. 209§1 Kk popełniony w okresie od września 2009 r. do stycznia 2010 r. za który wymierzono karę 4 [czterech] miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk wymierzono karę łączną 8 [ośmiu] miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawieszając jej wykonanie na okres próby 3 [trzech] lat, na podstawie art. 72§1 pkt 3 Kk zobowiązując do wykonywania obowiązku alimentacyjnego; prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia 7 grudnia 2011 r. w sprawie XIII Ko 6718/11 zarządzono wykonanie warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności;

IV. Sądu Rejonowego w Kielcach z dnia **4 marca 2011 r.** w sprawie **II K 1037/10**, za czyn z art. 209 § 1 kk popełniony w okresie od lutego 2010 r. do sierpnia 2010 r. za który wymierzono karę 6 [sześciu] miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawieszając jej wykonanie na okres próby 3 [trzech] lat, na podstawie art. 72§1 pkt 3 kk zobowiązując do wykonywania obowiązku alimentacyjnego, oddano skazanego pod dozór kuratora sądowego; prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia 12 grudnia 2012 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności;

V. Sądu Rejonowego w Piasecznie II Wydział Karny z dnia **31 marca 2011 r.** w sprawie **II K 160/11**, za czyn z art. 190§1 kk popełniony w dniu 9 lutego 2011 r. za który wymierzono karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym oraz za czyn z art. 190§ 1 kk popełniony w dniu 9 lutego 2011 r. za który wymierzono karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym; oraz za czyn z art. 190§1 kk popełniony w dniu 15 lutego 2011 r. za który wymierzono karę 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym; na podstawie art. 85 kk i art. 86§1i§3 kk wymierzono karę łączną 2 [dwóch] lat ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym; prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia 8 listopada 2011 r. w sprawie II Ko 1575/11 zarządzono wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 [jednego] roku w zamian za niewykonywaną karę łączną ograniczenia wolności;

VI. Sądu Rejonowego w Piasecznie II Wydział Karny z dnia **13 października 2011 r.** w sprawie **II K 144/08** za czyn z art. 190§1 kk popełniony w dniu **18 kwietnia 2006 r.** za który wymierzono karę 10 [dziesięciu] miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn z art. 288§1 kk popełniony w dniu 18 kwietnia 2006 r. za który wymierzono karę 1 [jednego] roku pozbawienia wolności, na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk wymierzono karę łączną 1 [jednego] roku i 6 [sześciu] miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 4 [czterech] lat; kara ta nie został zarządzona;

VII. Sądu Rejonowego w Piasecznie II Wydział Karny z dnia **29 listopada 2011 r.** w sprawie **II K 161/11** za czyn z art. 177§1 kk popełniony w dniu **29 lipca 2010 r.** za który wymierzono karę 8 [ośmiu] miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 2 [dwóch] lat, na podstawie art. 46§2 kk orzeczono nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego w kwocie 1000 zł;

VIII. Sądu Rejonowego w Piasecznie II Wydział Karny z dnia **27 marca 2012 r.** w sprawie **II K 1457/11** za czyn z art. 190§1 kk popełniony w dniu **28 kwietnia 2011 r.** za który wymierzono karę 6 [sześciu] miesięcy pozbawienia wolności, oraz za czyn z art. 157§1 kk popełniony w dniu **22 maja 2011 r.** za który wymierzono karę 1 [jednego] roku i 3 [trzech] miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk wymierzono karę łączną 1 [jednego] roku i 6 [sześciu] miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 5 [pięciu] lat; kara ta zarządzona nie została;

IX. Sądu Rejonowego w Piasecznie II Wydział Karny z dnia **15 grudnia 2014 r.** w sprawie **II K 1153/10** zmienionego wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 7 lipca 2015 r. w sprawie X Ka 622/15, za czyn z art. 190§1 kk popełniony w dniu **29 czerwca 2010 r.** za który wymierzono karę 6 [sześciu] miesięcy pozbawienia wolności, oraz za czyn z art. 157§1 kk popełniony w dniu **29 czerwca 2010 r.** za który wymierzono karę 8 [ośmiu] miesięcy pozbawienia wolności, oraz za czyn z art. 288§1 kk popełniony w dniu **29 czerwca 2010 r.** za który wymierzono karę 8 [ośmiu] miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk wymierzono karę łączną 1 [jednego] roku i 4 [czterech] miesięcy pozbawienia wolności na poczet której zaliczono okres pozbawienia wolności oskarżonego od 16 stycznia 2013 r. do 29 stycznia 2013 r.

Sąd Rejonowy w Piasecznie wyrokiem łącznym z dnia 21 czerwca 2016 r. w sprawie o sygn. akt II K 1068/15 orzekł co następuje:

I. ustalił, że utraciły moc kary łączne pozbawienia wolności orzeczone wyrokami wydanymi w sprawach II K 360/10, oraz II K 1153/10;

II. na podstawie art. 569§1 kpk, art. 85 kk i art. 86§1 kk w zw. z art. 4§1 kk połączył kary pozbawienia wolności orzeczone względem skazanego S. K. wyrokami wydanymi w sprawach II K 360/10, II K 1037/10 oraz II K 1153/10 [punkty III, IV, oraz IX komparycji wyroku] i orzekł względem niego **karę łączną w wymiarze 2 [dwóch] lat i 4 [czterech] miesięcy pozbawienia wolności;**

III. na podstawie art. 63§1 kk i art. 577 kpk na poczet orzeczonej w punkcie II kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył następujące okresy pozbawienia wolności :

- w sprawie II K 360/10 od 18 października 2012 r. do 18 czerwca 2013 r.

- w sprawie II K 1037/10 od 18 czerwca 2014 r. do 18 grudnia 2014 r.

- w sprawie II K 1153/10 od 16 stycznia 2013 r. do 29 stycznia 2013 r.

IV. połączone wyroki w pozostałym zakresie pozostawił do odrębnego wykonania;

V. na podstawie art. 572 kpk w pozostałym zakresie postępowanie karne w sprawie o wydanie wyroku łącznego umorzył;

VI. zwolnił skazanego od zapłaty kosztów sądowych, przejmując je w całości na rachunek Skarbu Państwa;

VII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K. W. kwotę 144 zł [sto czterdzieści cztery złote] powiększoną o należny od niej podatek VAT tytułem wynagrodzenia za obronę skazanego z urzędu.

Apelację od powyższego wyroku łącznym w terminie ustawowym wywiódł obrońca skazanego.

Obrońca na podstawie art. 444 k.p.k. oraz art. 425 § 1,2,3 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w części tj. w pkt I, II, III, IV i V. Powołując się na art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 k.p.k. obrońca zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie:

I. art. 86 § 1 k.k. poprzez orzeczenie kary łącznej wyjątkowo surowej w świetle dyrektyw dotyczących wymiaru kary, w szczególności w art. 53 § 2 i 3 k.k. oraz nienależyte umotywowanie kary łącznej wymierzonej skazanemu S. K.,

II. art. 63 § 1 k.k. poprzez zaliczenie na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okresu pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt II K 1153/10 od dnia 16.01.2013 r. podczas gdy skazany był pozbawiony wolności od dnia 15.01.2013 r.

Ponadto obrońca zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- naruszenie art. 410 k.p.k. przez nieuwzględnienie wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść skazanego w szczególności bardzo silnego związku czasowego pomiędzy popełnionymi przez skazanego czynami co winno mieć zasadniczy wpływ na miarkowanie kary łącznej, a także pominięcie treści bardzo dobrej opinii o skazanym podczas jego pobytu w jednostce penitencjarnej.

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca wniósł o:

I. zmianę wyroku w zaskarżonej części i wymierzenie skazanemu łagodniejszej kary łącznej;

ewentualnie

II. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Jednocześnie obrońca wniósł o nie obciążanie skazanego kosztami postępowania odwoławczego.

Ponadto w terminie ustawowym apelację osobistą wywiódł także skazany S. K., w której wniósł on o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie kary znacznie łagodniejszej (k. 106).

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Rozpoczynając niniejsze rozważania wskazać należy, że Sąd Odwoławczy dokonując kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia, stwierdził, że osobista apelacja skazanego jest bezzasadna jako stricte życzeniowa – nie podnosząca żadnych rzeczowych argumentów, które mogłyby wpłynąć na zanegowanie słuszności zaskarżonego wyroku łącznego. Natomiast apelacja wywiedziona przez obrońcę jedynie w niewielkim stopniu doprowadziła do zmiany wyroku Sądu I instancji. W ocenie Sądu Odwoławczego – zarzuty podniesione w tej apelacji poza pkt. II posiadają charakter czysto polemiczny, toteż naturalnym jest, że nie mogły one doprowadzić do uwzględnienia wniosku zawartego w środku odwoławczym wniesionym przez obronę – co szerzej zostanie wykazane w dalszej części uzasadnienia.

Podkreślenia wymaga także już na wstępie, że w niniejszej sprawie Sąd II instancji z urzędu dostrzegł uchybienie Sąd Rejonowego związane z procedowaniem w I instancji, które musiało zostać konwalidowane w oparciu o art. 440 k.p.k. Oczywista i bezsporna rażąca niesprawiedliwość zaskarżonego orzeczenia polega na zasądzeniu przez Sąd meriti od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. W. wynagrodzenia z tytułu udzielonej skazanemu pomocy prawnej przed Sądem I instancji pomimo, że została ona ustanowiona w sprawie jako obrońca z wyboru. Z tego względu niezrozumiałym

jest obciążanie rachunku Skarbu Państwa kosztami postępowania karnego w tym zakresie. I z tego też względu rozstrzygnięcie zawarte w pkt. VII sentencji zaskarżonego wyroku musiało zostać uchylone w instancji odwoławczej.

Przed przystąpieniem do szczegółowej analizy wywiedzonego przez obrońcę skazanego środka odwoławczego wskazać należy, że obrońca w procesie karnym jest podmiotem profesjonalnym. W związku z tym wydaje się uzasadnionym oczekiwanie, że wszelkie opatrzone jego podpisem pisma procesowe będą precyzyjne i fachowe. Natomiast trudno uznać, że wywiedziona w sprawie przez obrońcę skazanego apelacja posiada przywołane cechy, albowiem podniesienie w jej petitum, że skarżący odwołując się do całej normy art. 438 k.p.k. stawia zaskarżonemu wyrokowi określone dalej zarzuty, świadczy o tym, że nie poczynił on starań, aby w sposób klarowny i merytoryczny zakwestionować wyrok Sądu Rejonowego. Zauważyć bowiem trzeba, iż w przytoczonym przepisie (art. 438 k.p.k.) ustawodawca uregulował cztery rodzaje zarzutów, które skarżący może skierować wobec orzeczenia Sądu. Co więcej – zarzut obrazy prawa materialnego pozostaje w opozycji do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, a zgodnie ze stanowiskiem doktryny w tej materii podniesienie ich wspólnie w jednym środku odwoławczym powoduje, że zostaje on dotknięty istotnym błędem merytorycznym. Prowadzi to do konstatacji, że z aprobatą nie można odnieść się do zarzutu jako opartego wyłącznie na ogólnej podstawie naruszenia art. 438 k.p.k. przy jednoczesnym zaniechaniu wskazania, który punkt wspomnianego przepisu znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie.

Niezależnie od powyższego nie ulega wątpliwości, że przedmiotem postępowania Sądu I instancji był wniosek o wydanie wyroku łącznego w odniesieniu do skazanego S. K.. Tytułem wskazań czysto teoretycznych podnieść należy, iż nie można a priori przyjmować, że jest to instytucja, która w każdym przypadku korzystnie wpłynie na sytuację skazanego. Zauważyć bowiem trzeba, że wyrok łączny nie musi co do zasady odpowiadać subiektywnym oczekiwaniom skazanego, które związane są z wymiarem kary, a ewentualne rozbieżności między wnioskowaną karą i karą orzeczoną przez Sąd procedujący w sprawie nie mogą automatycznie uzasadniać stwierdzenia, że jest ona rażąco niewspółmierna. W tym zakresie na uwagę zasługuje teza wyrażona w wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 28 października 2014 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 191/14, w której stwierdzono, że „Nie ma podstaw do twierdzenia, że wyrok łączny powinien zawsze powodować poprawę sytuacji skazanego. Żaden przepis postępowania karnego nie nakazuje sądowi stosowania zasady absorpcji przy wydawaniu wyroku łącznego. Wprost przeciwnie, przepis art. 569 § 1 KPK odsyła do przepisów dotyczących wymierzania kary łącznej, które określają, że karę łączną wymierza się w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając przy karze pozbawienia wolności 15 lat (art. 86 § 1 KK) z wyjątkami określonymi w art. 88 KK.” (było to odesłanie do ówczesnego brzmienia art. 86 § 1 k.k.).

Zdaniem Sądu Odwoławczego – Sąd Rejonowy orzekając w niniejszej sprawie nie wymierzył skazanemu rażąco niewspółmiernej kary łącznej. Podkreślenia wymaga, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem zarzut rażącej niewspółmierności kary jest uzasadniony w sytuacji, w której Sąd II instancji stwierdzi, iż po zastosowaniu dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, którą należałoby orzec wobec skazanego w ocenie instancji odwoławczej. Ponadto w ocenie Sądu Okręgowego okoliczności powołane w apelacji obrońcy skazanego nie są na tyle doniosłe, aby mogły doprowadzić do wniosku, iż orzeczona wobec skazanego kara pozbawienia wolności jest rażąco niewspółmierna. Sąd Rejonowy zastosował w sprawie zasadę asperacji i orzekł względem skazanego karę niższą niż tą jaką mógł wymierzyć na zasadzie kumulacji – o 2 miesiące, tj. karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Twierdzenia obojga skarżących, że jest to kara nadmiernie surowa, są niezasadne.

Nie sposób także zgodzić się z obrońcą, że w niniejszej sprawie doszło do naruszenia art. 86 § 1 k.k., albowiem Sąd I instancji wymierzył skazanemu karę nie wychodząc poza granice ustawowego zagrożenia przewidziane w dyspozycji tegoż przepisu, zatem dokonał jego prawidłowej wykładni. Dodatkowo Sąd Rejonowy rzeczowo i wyczerpująco w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia wskazał jakie czynniki determinowały ustalenie kary łącznej pozbawienia wolności na poziomie 2 lat i 4 miesięcy. Z tego względu nie można uznać za zasadne twierdzenia obrońcy, w którym wskazuje on, że wymiar kary łącznej nie został należycie umotywowany przez Sąd orzekający w sprawie. Jakkolwiek pozytywna opinia z zakładu karnego oraz prognoza penitencjarna wpływają korzystnie na sytuację skazanego, to nie można uznać, że te okoliczności winny mieć kluczowe znaczenie i skutkować wymierzeniem

kary niższej aniżeli 2 lata i 4 miesiące pozbawienia wolności. W związku z powyższym na uwagę zasługuje wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 14 stycznia 2010 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 237/09, w którym stwierdzono, że „Opinia o zachowaniu skazanego w zakładzie karnym ma charakter pomocniczy dla orzekania w przedmiocie kary łącznej, na co wskazuje treść art. 571 § 1 KPK, a jej znaczenie wiąże się z potrzebami oznaczania celów prewencyjno-prognostycznych oraz celowości kary. Znaczenie pierwszorzędne określają relacje podmiotowo-przedmiotowe zbiegających się przestępstw.”

W tym samym tonie należy odnieść się do akcentowanej w obu apelacjach stabilizacji życiowej i zawodowej skazanego. Zdaniem Sądu II instancji w stosunku do skazanego S. K. szczególną rolę zyskuje dyrektywa prewencji generalnej. Nie ulega bowiem wątpliwości, że skazany jest osobą wielokrotnie karaną, dlatego nie prowadzi to do konstatacji, iż sumiennie przestrzega on obowiązującego porządku prawnego. Tym samym pod wątpliwość poddać trzeba przebieg procesu jego resocjalizacji. W związku z tym doniosłego znaczenia nabiera odpowiednia reakcja karna w stosunku do skazanego, która zaspokoi poczucie sprawiedliwości w społeczeństwie. W tym kontekście na uwagę zasługuje wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 29 listopada 2012 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 239/12, w którym Sąd ten stwierdził, że „Wymogi prewencji generalnej kary polegają na tym że kara ma wpłynąć na ugruntowanie w społeczeństwie przekonania, że przestępstwo nie uchodzi bezkarnie i nie popłaca - przeciwnie - spotyka się ze sprawiedliwą karą.”

Kara łączna orzeczona wobec skazanego zaskarżonym wyrokiem łącznym jest niczym innym jak prostą konsekwencją wszystkich, a więc zarówno podmiotowych, jak i przedmiotowych okoliczności tworzących realia rozpoznawanej sprawy. Innymi słowy, kara ta jest sprawiedliwa i wyważona, a ukształtowanie jej przez Sąd I instancji na poziomie 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności gwarantuje, że spełni ona swe cele, tak w zakresie społecznego, jak i indywidualnego oddziaływania.

Jako że zdaniem obrony Sąd Rejonowy naruszył także art. 410 k.p.k., to w odniesieniu do tej kwestii Sąd Odwoławczy uznał, że zasadnym jest powołanie się na pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 21 stycznia 2016 r. w sprawie o sygn. akt II KK 372/15, zgodnie z którym „Obraza art. 410 KPK zachodzi wówczas, gdy przy wyrokowaniu sąd opiera się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej oraz gdy opiera się na części materiału ujawnionego. Sam natomiast fakt, że ustalenia faktyczne w danej sprawie mogą zostać poczynione jedynie w oparciu o dowody uznane za wiarygodne, a nie o te, które zostały uznane za niewiarygodne, co jest przecież rzeczą oczywistą, nie oznacza, że sąd orzekający dopuścił się obrazy przepisu art. 410 KPK. Powyższej normy nie można bowiem rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Nie stanowi więc naruszenia tego przepisu dokonanie oceny materiału dowodowego przeprowadzonego lub ujawnionego na rozprawie w sposób odmienny od subiektywnych oczekiwań stron procesowych”. Pogląd ten Sąd Odwoławczy podziela. Skarżący nie dostrzega również, że Sąd Rejonowy wydając orzeczenie w przedmiocie wyroku łącznego wziął pod uwagę wszystkie okoliczności, które zostały wskazane w treści zarzutu naruszenia art. 410 k.p.k. przez obrońcę skazanego i jednocześnie znajdują one odbicie w rozważaniach Sądu meriti zawartych na stronach od 4 do 6 pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Toteż przywołany zarzut obrońcy jest nietrafny i chybiony. Nie sposób przy tym uznać za słuszne twierdzenia obrońcy skazanego, że wszystkie czyny stanowiące ustalony w sprawie zbieg realny i objęte węzłem kary łącznej (wobec zastosowania w sprawie korzystniejszych dla skazanego przepisów o karze łącznej obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015 r.) – były ze sobą ściśle związane i popełnione w krótkich odstępach czasu. W tym zakresie podnieść należy, iż dwa czyny objęte wyrokiem w sprawie II K 360/10, zakwalifikowane z art. 209 § 1 k.k. zostały popełnione kolejno w okresach: od dnia 25.08.2003 r. do sierpnia 2008 r. i od września 2009 r. do stycznia 2010 r. czyn objęty wyrokiem w sprawie II K 1037/10, zakwalifikowany z art. 209 § 1 k.k. był popełniony od lutego 2010 r. do sierpnia 2010 r. Natomiast trzy czyny objęte wyrokiem w sprawie II K 1153/10, kwalifikowane z art. 190 § 1 k.k., z art. 157 § 1 k.k. i z art. 288 § 1 k.k. zostały popełnione w dniu 29 czerwca 2010 r. Dość bliski związek podmiotowy i przedmiotowy oraz czasowy dotyczył zatem wyłącznie czynów objętych pierwszymi dwoma w/w wyrokami. Trudno natomiast dopatrywać się takich ścisłych związków podmiotowych i przedmiotowych między czynami objętymi dwoma pierwszymi w/w wyrokami z czynami objętymi trzecim w/w wyrokiem.

Analizując wywiedziony przez obrońcę środek odwoławczy Sąd Okręgowy uznał za uzasadniony zarzut określony w pkt II apelacji, dotyczący błędnego zaliczenia na poczet kary łącznej pozbawienia wolności, okresu pozbawienia wolności w sprawie o sygn. II K 1153/10. W tym zakresie skarżący wskazał na oczywisty błąd Sąd Rejonowego, który nie mógł pozostać niezauważony przez instancję odwoławczą. Z akt sprawy bowiem bezspornie wynika, że w sprawie toczącej się pod sygn. II K 1153/10 skazany był pozbawiony wolności począwszy od dnia 15 stycznia 2013 r., nie zaś od dnia 16 stycznia 2013 r. (vide k. 62 – opinia o skazanym wraz z informacją o pobytach w ZK i AŚ). Mając na uwadze powyższe uzasadnionym była zmiana wyroku Sąd I instancji w/w zakresie. Jednakże pokreślenia wymaga, że zmiana ta posiada charakter wyłącznie techniczny i w żaden sposób nie wpływa na merytoryczną część zaskarżonego orzeczenia. Sąd Okręgowy dostrzega przy tym, iż w wyroku wydanym w sprawie II K 1153/10 na poczet orzeczonej względem S. K. kary okres ten został już błędnie zaliczony, nie stanowiło to jednak przeszkody do dokonania prawidłowego zaliczenia – zgodnego z rzeczywistym stanem faktycznym, znajdującym poparcie w dokumentach załączonych do akt sprawy.

Techniczną czy doprecyzowującą zmianą było także wskazanie przez Sąd Odwoławczy, że podstawą prawną orzeczenia względem skazanego kary łącznej pozbawienia wolności są przepisy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. z mocy art. 4 § 1 k.k. – jako że okoliczność ta nie została wprost wskazana w zaskarżonym wyroku, a niewątpliwie w realiach niniejszej sprawy zastosowanie przepisów o karze łącznej w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r. jest dla skazanego korzystniejsze. Prowadzi do tego analiza wydanych co do niego wyroków jednostkowych. Zastosowanie przepisów nowych, czyli tych obowiązujących od dnia 1 lipca 2015 r. (co byłoby możliwe jako że ostatni z wyroków jednostkowych wymienionych w komparycji zaskarżonego wyroku uprawomocnił się w dniu 7 lipca 2015 r.) pozwalających łączyć tylko kary niewykonane, istotnie pogorszyłyby sytuację skazanego, jako że kary orzeczone w sprawach II K 360/10 i II K 1037/10 na datę wyrokowania w I instancji zostały już wykonane.

W tym miejscu Sąd Okręgowy uznaje za zasadne podnieść ponownie, tak jak to uczyniono na początkowym etapie niniejszego uzasadnienia, iż w trybie art. 440 k.p.k. zostało uchylone rozstrzygnięcie zawarte w pkt VII zaskarżonego wyroku łącznego. Zdaniem Sądu Odwoławczego zasądzenie na rzecz adw. K. W. kwoty 144 zł powiększonej o należy od niej podatek VAT tytułem wynagrodzenia za obronę skazanego z urzędu jest rażącym naruszeniem przepisów odnoszących się do kosztów postępowania karnego, ponieważ wynagrodzenie od Skarbu Państwa za świadczenie pomocy prawnej w sprawie o wydanie wyroku łącznego przysługuje wyłącznie, gdy pomoc ta jest świadczona z urzędu. Natomiast w aktach niniejszej sprawy znajduje się stosowne pełnomocnictwo dla adw. K. W. udzielone jej przez skazanego, które niepodważalnie przesądza o tym, że w sprawie niniejszej występowała ona jako obrońca z wyboru.

Reasumując – apelacja obrony poza pkt II posiada charakter czysto polemiczny i lakoniczny. Znamiennym jest, że skarżąca w stronę Sądu Rejonowego kieruje twierdzenia związane z nienależytym umotywowaniem wymiaru kary orzeczonej wobec skazanego podczas gdy w treści wniesionego środka odwoławczego akcentuje ona głównie stabilizację życiową i pozytywną prognozę penitencjarną, jak również korzystną opinię z zakładu karnego. W ocenie Sądu Okręgowego takie twierdzenia nie są takimi które mogłyby wpłynąć na modyfikację wymiaru kary na etapie postępowania odwoławczego. Przede wszystkim dlatego, że tak jak to podkreślono już wcześniej, wszystkie niezbędne dla wymiaru kary w sprawie niniejszej okoliczności – zostały wzięte pod uwagę przez Sąd I instancji, co wprost wynika z treści zaskarżonego wyroku.

Mając na względzie wnioski apelacji obrońcy skazanego, wskazać należy, aczkolwiek tylko pobocznie, że w realiach niniejszej sprawy, gdzie de facto kwestionowany jest wyłącznie wymiar kary – niezasadną i wręcz nieuprawnioną decyzją procesową byłoby uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, albowiem na podstawie art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1, art. 454 lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Wniosek o wydanie wyroku łącznego wpłynął zaś w sprawie w październiku 2015 r., a więc już w sprawie niniejszej niewątpliwie w/w przepis ma zastosowanie, jako że wszedł on w życie w dniu 1 lipca 2015 r.

Jak to już sygnalizowano na wstępie, rozważaniami Sądu Odwoławczego została także, co oczywiste, objęta osobista apelacja skazanego. Stanowisko tego skarżącego opiera się przede wszystkim na subiektywnym stwierdzeniu, że orzeczona zaskarżonym wyrokiem łącznym kara łączna jest zbyt wysoka w stosunku do jego obecnego stylu i sposobu

życia. W ocenie Sądu Odwoławczego jest to zatem w istocie powielenie argumentów obrony, dlatego dla klarowności i przejrzystości niniejszych rozważań zasadnym jest odesłanie w tym miejscu do argumentacji odnoszącej się do środka odwoławczego wniesionego przez obrońcę.

Przechodząc do konkluzji wskazać należy, że wyrok łączny wydany w niniejszej sprawie jest rozstrzygnięciem słusznym i dlatego też co do zasady został utrzymany w mocy. Zmiana w zakresie zaliczenia na poczet kary łącznej pozbawienia wolności okresu pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt II K 1153/10 od dnia 15.01.2013 r. do dnia 29 stycznia 2013 r. to czynność o charakterze technicznym nie wpływająca w żaden sposób na merytoryczną część rozstrzygnięcia. Nadto Sąd Okręgowy podkreśla, że w sprawie nie wystąpiły bezwzględne przyczyny odwoławcze wskazane w art. 439 k.p.k., które z mocy prawa skutkowałyby uchynieniem orzeczenia Sądu Rejonowego. W odniesieniu do osoby skazanego – nie zaszyły też okoliczności statuowane w art. 440 k.p.k.,

Na podstawie art. 105 § 1 k.p.k. Sąd Odwoławczy sprostował dostrzeżone w treści komparycji zaskarżonego wyroku oczywiste omyłki pisarskie, w sposób wskazany w sentencji niniejszego orzeczenia. Omyłki te w żaden sposób nie wpływały na sytuację prawną skazanego w niniejszej sprawie.

Mając na uwadze obecną sytuację osobistą skazanego, jak też fakt, że jednak doszło do drobnej zmiany zaskarżonego wyroku w wyniku wywiezionej apelacji, Sąd Odwoławczy postanowił zwolnić skazanego z kosztów postępowania odwoławczego obciążając nimi rachunek Skarbu Państwa.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

SSO Urszula Myśliwska SSO Grażyna Puchalska SSO Magdalena Roszkowska – Matusik